

L'Arc Sant Celoni obté sis medalles al provincial

Sant Celoni

EL 9 NOU

Excel·lent inici d'any per l'Arc Sant Celoni. Els representants del club del Baix Montseny van obtenir un total de sis medalles en la primera competició oficial de 2010, la 33a edició del Campionat Provincial de Tir en Sala, organitzat pel Club de Tir Arc Olesa. Els nou membres de l'entitat vallesana van aconseguir medalla en cinc de les categories en què competien.

Eloi Iglesias, el benjamí dels representants del club a la competició, va alçar-se amb la medalla de plata en categoria esquiroi; només quatre punts el van separar del primer classificat. La veterana Carme Atienza, per la seva part, va afegir una medalla d'or al seu extens palmarès, en imposar-se en la modalitat d'arc compost sènior femení. En arc recte, el guanyador va ser Jordi Blas i en arc compost veterà, Joan Cano va quedar segon i Jorge Víctor Pérez, tercer. Lluís Serra, per la seva part, va quedar tercer en la seva primera competició.

D'aquesta manera, l'Arc Sant Celoni ha començat el 2010 amb les mateixes bones sensacions amb què va acabar el 2009. Aquest any passat, els celonins van participar en 17 competicions i van aconseguir més de 43.000 punts. En la modalitat de sala han obtingut cinc medalles d'or, cinc més d'argent i dues de bronze; a l'aire lliure, sis d'or, quatre de plata i dues de bronze.

El CB Granollers Abolafio enceta la segona volta com a tercer

L'equip de Joel Romeu rebrà el Cosehisa Montsó, un dels cuers

L'espectacularitat del joc del pivot senegalès Michel Diouf és un dels grans atractius d'aquest CB Granollers

Granollers

Xavi Mas

Acabada la primera volta de la competició al grup C de la Lliga EBA, el balanç pel que fa al CB Granollers Abolafio és molt positiu; tercer a la lliga –empatat amb el segon–, a dues victòries del líder –Ferrer CB Vic– i únic equip invicte a casa de tot el grup, el conjunt que dirigeix Joel Romeu està complint totes les expectatives creades. “L'equip està molt renovat, amb el que això comporta d'adaptació, i hem tingut moltes lesions pel camí, la qual cosa fa que sigui més meritori estar on estem”, argumentava el tècnic de l'Abolafio a aquest periòdic. “A més de ser competitiu

amb tots aquests problemes, hem aconseguit fer-ho amb més gent de casa –27% de minuts dels jugadors sortits del club, a mitja temporada, respecte del 16% en tota la temporada passada– i oferint espectacle”, que segons Romeu era un dels objectius que s'havia marcat el club quan el va fitxar com a entrenador.

Aquest joc espectacular de què parla Romeu es deu, en gran part, a l'espectacularitat d'un jugador que està enlluernant tothom: el pivot senegalès Michel Diouf, cedit pel FC Barcelona per una temporada i que té unes estadístiques que li han portat, com a premi, jugar tres partits amb el Cornellà de l'Adcco LEB Or durant l'aturada nadalen-

ca a la Lliga EBA.

ROMEU, AMBICIÓS

Però Romeu no en té prou amb tot això i, tot i que pensa de partit en partit, té la intenció de consolidar aquesta bona línia durant la segona volta de la temporada 2009/10. “Ens hem de continuar fent forts a casa, rascar tot el que es pugui fora i, si podem atreure més públic, millor”, puntualitza el tècnic. Per començar a fer-ho, dissabte rebran el Cosehisa Montsó (ds. 18:30h), un equip ple d'estrangers, que juga bé com un bloc però que és tercer per la cua. “Serà perillós perquè ara els de baix ja lluiten per eludir el descens”, finalitza Romeu.

Pol Villalobos, de Llinars, campió de Mèxic de futbol americà

Llinars del Vallès

EL 9 NOU

Pol Villalobos, de Llinars, s'ha proclamat campió de la Liga Mayor de Mèxic de futbol americà, amb els Leones Anáhuac Cancún. Villalobos, de 19 anys, 80 kgs i 1,85 metres, estudia primer de Psicologia a l'esmentada universitat, amb una beca. Enguany ha estat líder de l'equip en placatges i sacks (placatge al *quarterback* abans que faci la passada; és una de les accions defensives més importants).

El jugador vallesà es va formar als Granollers Fènix i es va traslladar a Mèxic l'estiu de 2007, quan tenia 17 anys, per desenvolupar la seva carrera esportiva. En la seva primera temporada als Leones, Pol Villalobos es va convertir en el jugador més jove dels 1.300 que participaven a la Liga Mayor del país asteca. Villalobos va començar a jugar a futbol americà als 14 anys, amb els Fènix; dos anys més tard, en un campus d'estiu va conèixer Marcos Guirles, un dels pioners d'aquest esport a Espanya, que li va oferir la possibilitat de traslladar-se a Mèxic, on va descobrir una nova realitat. “A Catalunya estudies i el futbol és com un *hobby*; a Amèrica, primer ets jugador de futbol americà i, a banda, estudies”, va explicar a EL 9 NOU. El somni de Pol Villalobos és jugar algun dia en algun equip de l'NFL, la lliga professional nord-americana.

EL BLOC

TENIA TEMPS

Ramon Solé

BLEDA

Els explico com va: durant la setmana, de vegades durant setmanes, et van arribant coses a les orelles; aquell et truca i et diu...; et trobes amb l'altre pel carrer i et comenta...; parles amb el de més enllà per un altre tema i acaba deixant-te anar que... etc. Llavors, un cop és evident que passa alguna cosa, et poses a investigar. I truques aquell i no et diu gran cosa, i truques l'altre i et diu una mica més, però no gaire (i, sovint, és contradictori amb el que t'ha dit l'anterior); i truques, i truques, i tornes a trucar i vas a veure aquell i l'altre i quedes per fer cafès i comentes a peu de carrer... fins que aplegues suficients dades per explicar als lectors la història.

Però hi ha històries més transparents que altres; en termes periodístics, hi ha històries més fàcils d'explicar que altres. Hi ha molts casos en què ets

conscient que només estàs explicant una part de la història, però per un motiu claríssim, sagrat i innegociable: és l'única part de la història que saps segur que és veritat o, si més no, la part que has pogut contrastar. Perquè al lector –com al soci– no se'l pot enganyar.

La història recent de l'EC Granollers és d'aquestes difícils d'explicar; hi ha molts actors i cadascú t'explica la seva visió de les coses, que sol ser parcial, quan no interessadament distorsionada. A propòsit del tractament informatiu que en fem en aquest periòdic, l'altre dia una persona, de forma constructiva i amistosa, em criticava: “heu de ser més durs. Sou una mica bledes”. Probable, però si em fan triar entre una veritat bleda i una mitja veritat dura, ho tinc clar.

Pensava en tot això aquest dies, arran de dos fets que demostren que en aquesta història de l'EC

Granollers hi ha moltes coses que ni tan sols els que ens passem el dia preguntant, no podem saber. Aquests dies, qui més qui menys en els cercles del club dona per fet que els exdirectius David Villegas i Jordi Parcerisas tornaran a la junta en breu; dues persones que van sortir escopetejades de la junta el setembre passat per diferències molt importants i desgast de les relacions amb la junta. D'altra banda, el que fins ara era portaveu de Xavier Abolafio, Joan Rodríguez –que s'ha afartat de proclamar que amb Germán no s'hi pot negociar– ara s'ha ofert per negociar-hi de cara a rellevar-lo en el càrrec.

En realitat, la vida no és tan estranya. Segur que si arribéssim al fons de tot plegat veuríem que és més fàcil d'entendre del que sembla; i ja m'agradaria poder-los-ho explicar de manera que es pogués entendre. Però sóc tan bleda que només puc publicar el que sé.